

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 11. juni 2010.

Dennis Kristensen, fagbevægelsen og partipolitikken

Det var et bagholdsangreb på fagbevægelsens 140-årige kamp for kortere arbejdstid, da LO gav sin fulde støtte til at hæve arbejdstiden til 38 timer om ugen, hvis bare det skete ved trepartsforhandlinger med S-SF for bordenden.

Derfor var det befriende, at der dog var én af fagbevægelsens topledere, nemlig FOA-formanden Dennis Kristensen, der lagde afstand til det.

I forlængelse heraf advarede han fagbevægelsen mod at "vende tilbage til tidligere tiders mere eller mindre faste og tætte partitilknytning".

Fagbevægelsen skal have som udgangspunkt, at "det er lige meget, om katten er rød eller blå - bare den kan fange mus", for ellers vil den bringe sig selv "i en situation, hvor vi skubber de medlemmer fra os, som ikke sætter kryds ved de partier, som vi mere eller mindre forlover os med".

3F-formanden Poul Erik Skov Christensen mente, at Dennis Kristensen "måtte have fået én eller flere skruer løs", og da regeringens genopretningspakke umiddelbart efter kom på bordet, med dens angreb på dagpenge og fagforeninger, gav endnu flere fagforeningsledere udtryk for ønsket om et regeringsskifte.

Dennis Kristensen erklærede sin fulde støtte til kampen mod genopretningspakken, men advarer igen imod, at fagbevægelsen "melder sig under oppositionens faner".

Midt under tirsdagens store faglige protestdemonstration mod genopretningspakken fandt Helle Thorning så anledning til at fremhæve, at hvis fagbevægelsen ikke levede op til løftet om de 38 timer om ugen, eller på anden måde skaffede 15 mia. kr. om året (!), så måtte også en S-SF-regering kigge på efterlønnen...

Igen var Dennis Kristensen den eneste faglige topleder, der protesterede mod dette bagholdsangreb på efterlønnen (- godt nok uden at sætte spørgsmålstegn ved, om fagforeningerne overhovedet skulle skaffe de 15 milliarder!).

Betyder det, at Dennis Kristensen generelt har fat i den lange ende? Både ja og nej:

Fagbevægelsen skal som sit udgangspunkt have at forsvare medlemmernes interesser. Derfor har Dennis Kristensen selvfølgelig helt ret, når han protesterer mod, at fagbevægelsen "forlover sig" med en Fair løsning, der indeholder elementer (især arbejdstidsforlængelsen), som strider lodret mod disse interesser. Det er helt grotesk, når Harald Børsting indrømmer, at han ville "sige nej tak", hvis den nuværende regering tilbød at gennemføre præcis den samme plan!

Dennis Kristensen skal også støttes, når han mere generelt afviser en "mere eller mindre fast partitilknytning som i gamle dage". Sammenvævningen af Socialdemokratiet og fagbevægelsen, både politisk og økonomisk, gennem hele 1900-tallet, var nemlig mindst lige så meget udtryk for et sammenvokset fagligt og politisk bureaukrati, som det var udtryk for en politisk homogenitet i arbejderklassen. Det var en samling, der ikke var udtryk for en demokratisk procedure i fagbevægelsen, men tvært imod gav sig udtryk i en mangel på demokratiske procedurer i fagbevægelsen. Og når LO-toppen uden videre udtaler støtte til S-SF-pakkens krav om, at deres egne medlemmer skal lægge 15 mia. årligt til at rette op på et underskud, som de er helt uden skyld i - så er det et udtryk for den samme, socialdemokratiske sammenspisthed. Også selv om nogle af dem, der er med ved bordet, nu er SFere!

Endelig er der grund til at rose Dennis Kristensen for, at han ikke afviser, at fagbevægelsen skal arbejde politisk. Således bakker han for eksempel op om, at fagbevægelsen går i krig mod regeringens og Dansk Folkepartis genopretningspakke. Det modsatte standpunkt, som ivrigt bliver fremført af de såkaldte gule fagforeninger (de påståede fagforeninger, der udmærker sig ved ikke at have overenskomst,

forhandlingsret eller strejkekasser, og som gerne organiserer både ansatte og arbejdsgivere), savner da også enhver kontakt med virkeligheden. En rigtig fagforening, der faktisk vil forsvare sine medlemmers interesser, er pinedød nødt til at forholde sig til f.eks. en genopretningspakke, der åbenlyst angriber de arbejdsløse, de børnerige familier, de medlemmer, der har brug for tolkebistand osv.osv. Den er f.eks. også nødt til at forholde sig til et EU, der gang på gang fremturer med nye regler, der bl.a. lægger hindringer i vejen for fagforeningernes kamp for løn- og arbejdsvilkår. Den er kort sagt nødt til at blande sig i politik.

Men hvorfor må fagbevægelsen så ikke tage stilling til, hvilken regering der skal styre landet? Det er oplagt, at VKO i øjeblikket er i gang med en generaloffensiv mod arbejderklassen. Det må vel derfor være en oplagt opgave for fagbevægelsen at vælte denne regering - og dermed "forlove sig med oppositionen". Vel at mærke på det grundlag, at der samtidig formuleres krav til, at den nye regering skal forsvare arbejderklassens interesser!

Når Dennis Kristensen principielt og generelt afviser dette, så blander han nogle forskellige ting sammen. Hans argument er nemlig udelukkende dét, at mange af fagbevægelsens medlemmer faktisk stemmer på VKO, og at en tydelig støtte til oppositionen derfor vil skulle gennemføres på trods af en stor del af medlemmernes ønsker - og følgelig føre til medlemsflugt. Den overvejelse er bestemt relevant.

Men Dennis Kristensen gør så sit fornuftige taktiske og demokratiske forbehold til et principielt standpunkt:

Dennis Kristensen har sikkert ret i, at en stor del af FOA's medlemmer stadig stemmer på Dansk Folkeparti, men gerne vil bekæmpe genopretningspakken - og at det lægger nogle begrænsninger på, hvad FOA skal sige og gøre, hvis og når medlemsopbakningen skal være i orden. Og Dennis Kristensen har helt sikkert ret i, at LO-bestyrelsen, bl.a. takket være de mange indirekte valg, er helt uden demokratisk mandat til sin tætte alliance med S-SF-toppen. Og hverken Dennis Kristensen - eller for den sags skyld Enhedslisten - kan gå ind for, at der ydes partipolitisk støtte hen over hovedet på medlemmerne.

Til gengæld er det forkert og urimeligt, når Dennis Kristensen lægger op til, at fagbevægelsen generelt og overall skal afsværge muligheden for at støtte nogle regeringer eller partier frem for andre. Det ville for eksempel være katastrofalt dumt, hvis det skulle være et princip, at fagbevægelsen ikke måtte give en krone til oppositionen i den kommende valgkamp, når der vælter millioner af kroner fra arbejdsgiverne ind på de borgerlige partiers konti. Det ville også være katastrofalt dumt, hvis fagbevægelsen generelt og principielt afskar sig fra f.eks. at kræve VKO's afgang, hvis og når de fremturer med deres angreb på de arbejdsløse, på velfærden og på fagforeningerne.

Det, der er afgørende, er, at der er et reelt demokratisk mandat, dvs. bred opbakning blandt medlemmerne, til det man gør. Men den brede opbakning kommer jo ikke af sig selv. Og derfor er det vigtigt:

- For det første at forsvare fagbevægelsens ret til at støtte bestemte partier og regeringer.
- For det andet at arbejde for den demokratisering af fagbevægelsen, der gør, at ledelsen reelt nyder bred opbakning i medlemsmassen.
- For det tredje, at vi, der har indset, at VKO er fagbevægelsens værste fjende, gør en aktiv indsats for udbrede den forståelse. Dvs. samler den brede opbakning i medlemsmassen, der skal til, for at fagbevægelsen på flest mulige niveauer - med medlemsopbakningen i orden - kan kaste sig ind i kampen for en regering, der fører politik i arbejderklassens interesse. Den kamp starter med at vælte VKO!
- For det fjerde, at vi i fagbevægelsen allerede nu rejser diskussionen om de krav, der skal rejses til den nye regering. S-SF skal ikke slippe godt fra at gøre dette til en diskussion i fagtoppen om, hvordan fagbevægelsens medlemmer helst vil plukkes for 15 mia. om året, når den nye regering kommer til. Hvis fagbevægelsens medlemmerne kommer på banen, er der gode chancer for at vinde opbakning til Enhedslistens forslag om, at pengene skal hentes i nogle helt andre lommer!

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@fi.dk